

ЗОРАН МАНАСИЈЕВИЋ
ВЕЛИЈАРОВИ САБЕСЕДНИЦИ

ЗОРАН МАНАСИЈЕВИЋ

ВЕЛИЈАРОВИ САБЕСЕДНИЦИ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

*Не уїрежиїе се у иїїи јарам са неверницима, јер иїїа има
їправедносїї са безакоњем, или какву заједницу има свеїїлосїї са їамоу? А
какву саїласносїї Хрисїїос са Велијаром?*

II Коринћанима 6, 14-15

Јер је срамно и њаворити о ономе што они тајно чине
Ефесцима 5, 12

ДЕО ПРВИ

ТАМА

Безакоња ваша расїавише вас са Боїом
Ис. 59, 2

Поглавље 1.1

ВЕЛИЈАРОВИ САБЕСЕДНИЦИ

Корени и методологија лажи

Пре ма чега створеног, видљивог и невидљивог, пре времена и изван времена, постојао је једино Бог. Да ли то можемо доказати? Директним, буквалним путем, који једино воле и признају људи рационалисти-буквалисти, очигледно је да се ово не може доказати. Пут директног доказивања је немогућ, јер се ослања на наша врло ограничена, а и додатно ослабљена људска чула. Волели бисмо да кажемо: *Видео сам ја својим очима, или чуо сам Га*, или да барем чујемо да Га је неко други видео – међутим, ово не функционише на такав начин. Као и многе истине и сфере које су везане за Бога, и ова, прва и основна, сврстава се у домен вере, и стога је Црква ту истину јасно формулисала у првом ставу Символа Вере: *Верујем у једнога Бога Оца Сведржитеља, Творца неба и земље, и свега видљивога и невидљивога*. Ако најпре у ово не поверујемо, онда смо на лошем путу. Ипак, чак и тада постоји нада да ће нас Господ вратити на добар пут, тако што ће нам помоћи да схватимо неку другу важну истину, која ће нас затим вратити и на ону прву. Суштина да је пре свега и изван свега постојао само Бог, значи да је тада (мада временска одредница *тада* у случају Бога нема смисла), постојала само истина, јер је Бог = Истина.

Ако нам је нешто јасно, јасно нам је да је данашњи свет пун лажи. Нама је Господ директно и недвосмислено казао ко је лаж и отац лажи (в. *Јн. 8,44*). Треба приметити да је у истој реченици Исус повезао почетак лажи са почетком *човекоубиства*, чиме је лаж и помор човечанства, који је започет убиством Авеља и траје непрекидно до данас, довео у директну везу.

Размишљајући логично (ипак нас је Господ обдарио мозгом, да би могли да размишљамо) схватамо прве појмове у вези лажи. Лаж не може постојати ако претходно не постоји истина. Ово може бити један од индиректних доказа о постојању Бога, јер је у почетку била само Истина (*уј. Јн 1, 1*). Други неопходан услов за постојање лажи је побуна, или устанак против истине. Дакле, у сржи, лаж је устанак против Истине! То је све, и све је у томе. У томе је скривена суштина дешавања свих светских догађаја. У то су уткани животи свих људи који су постојали и који ће постојати до свршетка света.

Истина постоји и постојала је независно од лажи. Насупрот томе, лаж нема никакву аутономност. То је само кварење истине и без истине не може постојати. Ово је јасно и у случају свакодневних истина, али је јасно и на небеском плану. Бог је Истина, а то значи да *Истина носи животи у себи* (*уј. Јн 1, 4*). За постојање лажи, дакле, неопходна су два услова: Први, претход-

но постојање истине, и други, устанак против истине. Спаситељ нам је појаснио ко је повео такав устанак. Сада је јасно и то ко нам је отац, ако живимо у лажи и са њом.

Дакле, изумитељ лажи је Сатана. Методологију лажи је, међутим, по свему судећи, разрадио Велијар. Овај некадашњи анђео је, у небеској подели, одмах стао уз Сатану, те постао његова десна рука. Велијарово име исказује његову суштину: Велијар значи илузорни, лажљиви. Он је тај који је не само смислио милијарде лажи, већ их је систематски организовао кроз милионе учења, законе, религије, филозофске системе, друштвена уређења, лажне науке, политичке и друге покрете. Он је тај који је лажима удахнуо невероватну демонску енергију.

Присни ортаклук Сатане и Велијара траје од демонског устанка. Њихов заједнички плен смо ми, људи. Данас то функционише овако. Генератор главне магистрале зла је Сатана. Кроз свет који је организовао по принципу бухенвалдских капоа, он притиска тешким, немирним и неразумљивим животом сваку људску душу. Притиска до пуцања. Човек ради и труди се, али све теже живи. Приходи су све мањи, посао је све тежи, шефови-капои све гори (детаљније о овим појавама говори се у поглављу *Свети бухенвалдских капоа*). Државе је Творац осмислио за људе, да нам их у одређеном тренутку подари као најмање лоше решење. Оне су биле најпогоднији начин да се кроз њену уређену структуру колико-толико успори напредовање зла у освајању човечанства. На жалост, оне су се последњих деценија и векова претвориле у основне инструменте тираније над људским родом и гажења људских слобода. Због тога су државни и други порези све више личе на класичне рекете и сваким даном су разноврснији и већи. Контроле личности расту, кривица се намеће појединцима и у ситуацијама где је уопште нема. У предузећима се непрекидно измишљају реорганизације, реструктурирања, потребе за усавршавањима, ту су узалудни обавезни и полуобавезни семинари, додатни стручни испити, непрекидно потврђивање сопствених квалификација, итд. Све је организовано да се отме време људима, и да им се не допусти да поштеним радом зараде за достојанствен живот своје породице. Од човека се очекује јасна и недвосмислена издаја Христа, да би му кренуло у животу. Ако тога нема, човеку је све теже, расту бремена и осуде које стижу из заједнице, из породице. Стижу полако и самоосуда и очај. Они најслабији често потраже излаз у самоубиству или задовољавању ниских страсти. Алкохолизам, дрога, блуд неки су од једноставних бекстава људи из невоља у пропаст. Они који препознају да су то евидентно лоши и људског бића недостојни излази, покушају да се издигну, и да путем ума нађу

нешто сродно себи у овом земаљском животу. Траже неку блиску идеју, неку сродну душу, неку групу истомишљеника. Траже бег у уметности, у философији, науци, у изучавању древних народа, обичаја и веровања. Траже самопотврду у било чему, јер их је оковала ужасавајућа самоћа коју само неуспех уме да направи. Заправо, готово сви тражимо бег од мучне свакодневице која је многим нејасна. Све личи на бекство од *лошеј њолицајца* Сатане, док нас са друге стране раширених руку чека *добри њолицајац* Велијар. Чека нас, да нас трајно докрајчи. Он је осмислио све духовне и интелектуалне лукавости и замке на које можемо наићи када почнемо да тумарамо за истином и блискошћу у овом свету, када почнемо да тражимо истину ван Истине, и ван истине коју нам је Творац оставио као поуку. Можемо изабрати било који век, било кој кутак планете, Велијар већ има нешто припремљено за нас. Наравно, у његове раширене руке упадају и многи који су задовољни у свету бухенвалдских капоа. Такви заслуге за добар живот махом приписују себи (што је истовремена гордост и тупавост), или носе безрезервну захвалност надређеном капоу, или неком изнад њега. Сви су заслужни за њихов леп живот, само не Творац и Спаситељ. Ови, будући да су сувише удаљени од Господа, лак су залогачић за Велијара.

Као што је Сатана организовао у свету људе у армију капоа, тако и Велијар има своју веома разнолику армију људских слугу и помагача. Број његових слугу је застрашујући. Њихова разноликост леди нам крв у жилама. Његова свита су лажни научници, филозофи, лажни и многобројни религијски лидери, јеретици и секташи, забављачи свих врста почев од дворских луда, клонова па надаље. Ту су и све хуманистичке организације које препознају само човека, а не и Бога, ту су сви окултисти, магови, чаробњаци (мада у рад ових група уплив имају и неки други значајни демони). Такође, под његовом контролом су и сва тајна удружења и организације. Већина невладиних организација има његов оснивачки печат. Њему припада и река лажних уметника свих праваца, која је своја надахнућа налазила у пролазним земаљским вредностима, у смраду блуда, у речнику и стиховима жалопојки и очаја. Са Сатаном је заједнички осмислио и разрадио демократију (посебно парламентарну) и либерализам, као и све пароле бројних револуција, све безбожне системе који су кроз море хришћанске проливане крви преотимале власт од некадашњих монарха. Уз оволико помагача свих времена, и на оволико дијаметрално супротним пројавама људског живљења, није чудо што је Велијар остао тако добро сакривен од људских очију и знања.

Будући да је Велијар демон духовне и интелектуалне лажи, он је развио богат и нијансиран систем лагања. У зависности од сфере коју напада, он

користи тачно одређену методолошку лаж, или комбинацију више различитих принципа лажи. Од користи је, стога, познавати неколико руководећих начела лажи.

Принцип 1%

Зачудо, ово је најопаснији принцип, мада је формално гледано најближи истини – чак 99%. Овај принцип разрађен је за високе интелектуалце који су без духовног смирења (дакле, склоне гордости). Принцип 1% је пре свега руководеће начело за јереси. Много знања, смирења, молитве и сваког труда је неопходно да би се јереси разлучиле и разобличио тај један проценат који се противи истини. Зато су јереси тако опасне и погубне. То је разлог што је Црква још од апостолског доба ушла у потпуни рат против јеретичких ставова. Са мањим или већим интензитетом, овај рат прати целу историју Цркве. Кроз догматски систем Црква је систематизовала јеванђељске и небеске истине, ради што једноставнијег и прецизнијег упутства за вернике. Суштина принципа 1% је да се из целокупне догматике извуче само једна догма, само једна истина и да се она нападне, искриви, изопачи. Све да буде исто, али онај један проценат да буде супротан. Други назив за овај принцип лажи може бити *уношење црва сумње*. У делу који ће посебно обрађивати јереси видеће се метод функционисања на конкретним примерима.

Принцип ола-пола

Овај принцип подразумева мешање истина и лажи, у упоредивим оквирима – генерално пола истине, пола лажи. Суштина принципа је да истине које се умећу, створе утисак да је цела слика истинита. На тај начин убачене лажи добијају опасни легитимитет. Ово је омиљени метод српског полтронског новинарства које елементе за мешање истина и лажи обично добија од центара моћи у држави. Да ли су ти центри ДБ и сличне службе које могу да носе оружје, поједини владини и други државни службеници (који све знају о свима и уче судове и полицију ко је какав и кога треба ухапсити), или, пак, само људи од поверења, оставимо по страни, јер на овом месту то није од интереса. Ево како то функционише у пракси. Човека којем из ма ког разлога треба загорчати или упропастити живот облате у јавности да је починио 6 злодела. Да има швалерку, да има ванбрачно дете које

скрива од јавности, да је купио викендицу у некој забити, да је тајно преговарао са конкурентском фирмом и договарао услове за прелазак у њу, да је одавао државне тајне страним службама и да је прегазиио човека и убио га, а потом побегао и сакрио трагове. Ни за један од ових навода, не нуди се никакав доказ. Ипак, нека су први три навода тачна, а друга три (очигледно много тежа и законски опаснија по човека), немају везе са мозгом, већ су вероватно маштарије из кафанске информационе базе. Након објављивања ове мешавине истина и лажи сусрећу се три познаника нападнутог човека, од којих сваки поуздано зна тачно по једну од прве три чињенице које су објављене (и при томе различиту). Када ставе на сто своја сазнања, свако од њих ће се изненадити да није знао две од три чињенице за коју је тог трену добио потврду. Од тог тренутка само је корак од оптужбе да је овај *крио* то од њих, и *да је онда ко зна шта све још тачно*. Вероватно ће на крају сусрета закључити да је крив и по остале три тачке *новинарске оптужнице*. Тако се закључи да је све што је написано или изречено о њему тачно. И осуда несрећног човека и лажи о њему настављају да се шире.

Принцип потпуне негације истине

Ово је најједноставнији случај. Свако дете то разуме. Природно је да је лаж супротност од истине, заправо њена негација. У историјском смислу ово је био специјалитет Велијара до тренутка када је истина откривена у својој пуноћи. На први поглед, из ове методологије су настали незнабожачки и многобожачки системи. Ипак, то баш и није тако у овом случају. Заоставштину ове методологије делимично чине и многобројне историјски вредне књиге у којима се излажу лажне, хаотичне и нетачне легенде и теорије о настанку света. Због христоцентричне историје света, дешава се да се у већини ових легенди и теорија крије макар и скривена мрвица истине. Онда Велијар нађе људе преко којих се постојање ове мрвица протумачи потпуно погрешно (а не са становишта христоцентричности историје света). У суштини, количина лажи у овим теоријама доминира у толикој мери, да се могу сврстати у *иревентивне лажи Велијара*. То је била превентивна демонска припрема у очекивању тренутка када ће се истина открити људима у потпуности. Демони су се миленијума припремали за тај тренутак истине, јер су знали да ће доћи. Цела идеја је у томе да се са гомилом митова, легенди и теоријама прави збрка у главама људи, како би се и права – једина истина прогласила за само једну сличну збрку попут оних које су посејали. Зато

се Велијар толико трудио да припреми отровну историјску заоставштину којом ће ловити несрећне људе данашњих времена.

У групу принципа потпуне негације истине свакако спада и дијалектички материјализам, који не препознаје ништа духовно, а посебно не Творца. Отежавајуће околности за материјалисте-марксисте-лењинисте је тај, што су у бесмислице и глупости пропагирали и поверавали у њих у ери када је Господ открио пуну истину о пореклу и смислу живота. Јасно је, за појаву ове бесмислице требало је да прође неколико векова од доласка Спаситеља, како би живо сећање на истину избледело током векова греха. Без дилеме, искључиви материјализам је пример потпуног принципа негације Бога и истине.

Принцип имитације истине

Мислим да је ово метод који је најрадије примењиван од стране Велијара. Имитација истине је специјалитет који се огледа у лажним монотеистичким религијама попут Ислама. Имитација истине је широко заступљена у ритуалима, симболици, обредима готово свих тајних друштава са тла Европе – типичан и познати пример су Масони. Неискусно око не уме да распозна ову подвалу, стога је она врло опасна. Своје погодно тле овај принцип налази у људима веома површног знања о Светом Писму и његовим полицама, а који су истовремено веома поносни на себе и имају склоности ка својеврсном интелектуалном елитизму. Чак и када понеко од тих људи схвати сву ништавност тајног удружења у којем борави, па и ако га напусти, ретко се деси да се обрати правој вери.

Принцип замене теза, дискредитације и релативизације истине

Овај принцип широко користе они који покушавају да сврстају Хришћанство у једну од многих категорија религијских веровања која су постојала и постоје у свету. Они желе да корене хришћанске терминологије и обреда припишу многобожачким и пантеистичким појмовима претхришћанског периода. На жалост, међу овим *стичућацима* предњаче назови хришћани, и десетине секти које су настале у окриљу протестантизма. Утицај ових секти је у наставку гнозе ранохришћанских јереси, која је промењена донекле по форми, али не и по суштини. Принцип замене теза омиљено користе непокајани злочинци и народи, како би себе приказали

као жртве управо оних које су масакрирали и уништавали на сваке начине. Осим других бројних лажљивих средстава, принцип замене теза је омиљен и непрекидно коришћен од стране политичара.

Принцип лажних хипотеза

Принцип лажних хипотеза је принцип лажних наука. Претпостави се нешто, па се на бази претпоставки започне са теоријама, читавим научним гранама, каткад из тога произађу и читаве новокомпоноване науке. Заборави се при томе, да је сам почетак свега недоказана машта. Не ретко се у самом старту каже да ће се докази наћи касније. Њих никада не буде, али се лажна наука захуктала, и само просипа отрове и лажи по човечанству. Како то да се овакве лажи јавно не раскринкају? Оне се, заиста и раскринкају кроз озбиљну науку и код озбиљних и нормалних људи. Проблем је у томе што господар главне магистрале зла помаже свом другу Велијару, и присилом не дозвољава да се ова лажна учења уклоне из школа. Тровање деце и њихово систематско усмеравање против Бога у савременом свету прерасло је у основни је циљ школског система.

Принцип празне понуде

Принцип празне понуде је оно што нуди философија, посебно она која је настала после Христовог Васкрсења. Ако хоћете да проведете потпуно узалудни живот, онда га посветите изучавању философије последња два миленијума. Чувени Цицерон, рече једном приликом, да *нема ~~и~~е ~~и~~лујос~~и~~и коју неко од философа (већ) није ~~и~~тврдио*. У принципу, ово је вероватно и једино сигурно тачно што се у философији може наћи. Заиста, философи последњих двадесет векова са свих меридијана (али у данашњем смислу и тумачењу речи философ, а не у изворном – видети поглавље *Философске дубиозе*) баве се разним питањима, од којих су нека заиста битна за човека. На жалост, одговоре које добијамо на основу људских умовања, можемо сврстати у литерарно, морално и какво год хоћете ништавило. Ако би философ дао потпуно тачне одговоре на питања о смислу постојања човека, времена, смрти итд., онда он не би био философ, већ вероватно Свети отац из ранохришћанске Цркве, а у познијим временима искључиво из Православне Цркве. Јер, сви други одговори на ова вечна питања, једноставно су погрешни. Остала питања којима су философи закупирани потпуно су небитна, и не заслужују никакав утрошак времена. Стога остаје закључак. Немамо шта да

видимо и прочитамо у филозофским делима, посебно не у оним из последњих двадесет векова (што не значи да треба читати све из претходног периода – напротив, релативну историјску вредност имају поједина дела тек неколико аутора). Понуда коју тамо налазимо је једно велико ништа (видети такође и теме *Филозофске дубиозе* и *Кад црви сумње їризу*).

Коначни циљ – царство лажи

Свет у којем ће царовати и постојати само лаж, то је коначни циљ демонског света. То је Сатанина жеља и коначна намера. Тако је све и започело, још у рају. Тамо и тада су пали наши прародитељи, претходно поверовавши да је лаж истина, а истина лаж. Читав демонски свет и небројено много људских слугу (како оних који су преварени, тако и оних који су добровољно приступили у службу лажи), на челу са Велијаром, ради на испуњењу ове жеље вође демонског света и покрета богоодступништва. Његова намера није да људи једноставно забораве на самог Бога, већ да се преотме Божје име, те да људи славе Сатану као бога, што, на жалост, већ многи чине. Такође, намера је и да се Исус Христос унизи, да се представи као неко ко није био Бог – дакле, да се представи као варалица и лажов. На жалост нас људи, и у овоме је демонски свет постигао велике резултате, иако још увек нису коначни.

До коначног циља и света новог доба (доба *водолије* како воле да кажу и певају), прохујале су небројене међулажи, а и даље тутње нашом планетом. Оне су многе издајнике Творца и људи уздигле за живота на врхове земаљске моћи и славе. Такве свет не престаје да слави ни након њихове смрти, чиме њиховим смрадном заоставштином трују генерације које долазе. Са друге стране, непрегледна река честитих, добрих, и Богу одани људи, упропаштавани су на најразличитије начине, многи су и погубљени. Али, *ни глака са їлаве им неће недосїајайїи*, јер је Христос на Маслинској гори објавио: *Блажени сїе када вас срамоїе и їроїоне и лажуїи їоворе їроїив вас свакојакe рїавe речи збої Мене. Радуїїе се и веселиїе се, јер је велика їлаїа ваша на небесима (Мїџ. 5, 11–12)*

Слободно можемо рећи да је учествовање у делима које за циљ имају да се лаж прогласи истином, а истина лажју, да се добро прогласи злим, а зло добрим, нешто најгнусније и најпогубније што човек може урадити у свом животу. Радити такве ствари значи бити потпуно демоноуподобљен још у овом свету. Крајњи резултат, за оне који то чине и у томе учествују, ће бити вечни боравак у паклу на најнижим спратовима – тамо где ће и демони бо-

равити. Онда ће свако ко се ту буде нашао, моћи уживо да сагледа коме је веровао, за кога је радио и коме је тежио у целом свом мајушном земаљском животу. Маске ће ту пасти, и свака гадост ће се показати у свом потпуном обличју, укључујући и истински изглед и најсуровију реалност самих демона. У праву је био старозаветни пророк Исаија када је говорио: *Тешко онима који зло зову добро, а добро зло, који њправе од мрака светлости и од светлости мрак, који њправе од јоркоја слајко, а од слајкоја јорко* (Ис. 5, 20).

Како разликовати лаж од истине

На први поглед делује бесмислено бавити се овим питањем. Па зар сваком нормалном човеку није очигледно шта је лаж, а шта истина? Требало би, али, на жалост, није тако. Напротив, густа мрежа лажи оковала нам је видике, и ми се никако не сналазимо ни у основним појмовима као што су лаж и истина. Ако и успемо да прозремо једну лаж, чим се окренемо, одмах наилазимо на нову, као следећу алтернативу коју нам неко вешто потура. Како да у мору лажи не потонемо, то је питање.

Један метод је проучавати свако веровање, сваку религију, свако тајно друштво, сваки мит, легенду, сваки философски правац, сваку научну теорију, магијске и чаробњачке култове, речју где би се могло сакрити неко зло. Проучавати их како бисмо их схватили до сржи, и пронашли доказе које су од њих лажне. Ово је прави Сизифов посао. Крајње је непотребно и погрешно трошити сву своју снагу на овакво доказивање. Идеја да се појединачно побије свако лажно учење осуђена је на пропаст. Да живимо и 100.000 година и да ништа друго не радимо, већ само да се овим бавимо, опет не би смо имали довољно времена да на овај начин раскринкамо све лажи које су изговорене, написане, учињене. У најмању руку потрошили бисмо сопствени живот бавећи се злом. А време нам је дато због нечег другог. Да нађемо исправни пут до Царства Божијег. Да и у тамном вилајету од овога света уживамо у зрнима среће и доброте који постоје. Осим фаталног губитка времена, превише детаљно удубљивање у разне системе зла носи опасност да и нас саме зло обухвати, да постанемо плен онога против кога смо устали. Да поверујемо у зло. Да се сродимо са њим. Да се сагласимо са њим. Зло је опасно и лукаво, никада то не смемо да сметнемо са ума. Сетимо се само како је на крају Орвелове 1984 главни јунак поклекао, иако му је било јасно да има посла са злом. Једноставно, после небројено много размимоилажења са властима и неприхватања зла, на крају се идентификовао са вођом, тако што је нашао само једну танку нит сагласности са њим. Можемо рећи да се безазлено, и некако невино повезао са злом, и зло га је обузело. Опасно је тумарати бесконачним лавиринтима лажи. Раскрикранкавање свих скривених и полускривених зала, дакле, на неки начин води промашеном животу. Један мој верни пријатељ, видевши ову моју склоност ка Сизифовом послу овог типа, стално ме је подсећао на светоотачки став: *Узалудно је ђокушавати да се избаци мрак из собе. Боље је унутра ђустити светлост*. Хвала пријатељу.

Мора се, дакле, наћи други начин у борби са лажима. Издигнути се изнад њиховог глиба и смрада. Како да то учинимо? За Хришћане би ситуација